

Balio Sruogos atvirlaiškis Albinui Rimkai, 1922-01-11, iš Miuncheno - į Frankfurtą prie Maino

A!

*Herrn Albinas
Rimka*

*Feuerbach str[.] 29 II
Frankfurt / M.*

A!

Dėku už gromatą ir knygą. O aš maniau, kad Tu piktas išvažiavai iš Miuncheno [1], sakiau: velnias. Kadangi tu parašei gromatą [2] ir atsiuntei knygą, tai aš manau, kad tu nepiktas: tai labai gerai. Ką tu sakei apie mano kaimynę ir šeimninę - viskas teisybė - spekuliantai kaip kiaulės - ir durni [3]. O su kaiminka turiu tokią bėdą, kad nusprendžiau kuo greičiausiai kito kambario ieškot [4]. Trauk ją velniai!

KOMENTARAI

- [1] „Taip mes visi trys [Balys Sruoga, Vanda Daugirdaitė ir Albinas Rimka] kartu praleidom Kalėdas Münchene 1921 m., lankydami teatrus, koncertus, meno muziejus ir garsias aludes“ (Vanda Sruogienė, „Iš mūsų bendro gyvenimo“, in: *Balys Sruoga mūsų atsiminimuose*, sudarė Vanda Sruogienė, Vilnius: Regnum fondas, 1996, p. 127).
- [2] Albinas Rimka, iškart po Kalėdų labai anksti atsikėlęs ir nepažadinęs bičiulių, išvyko iš Miuncheno pas Jadvygą Čiurlionytę į Leipcigą. Balys Sruoga ir Vanda Daugirdaitė spėliojo, kodėl taip nutiko. Albinas Rimka nenorėjo jų, kietai įmigusių, kelti: „Sakęs, kad jiedu taip saldžiai miegojo, jog nesinorėjo žadinti. Ir jam atrodė, kad bus labai juokinga, kai jie prabudę jo neberas Miunchene“ (Akademikas profesorius Albinas Rimka 1886-1944: 1996 m. kovo mėn. mokslinės konferencijos, skirtos gimimo 110-osioms metinėms, medžiaga, sudarė Stanislovas Martišius, Vilnius: Statistikos departamentas prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, 1996, p. 76). Albinas Rimka, norėdamas atsiprašyti už netikėtą, bet smagų akibrokštą, anksčiau Baliui Sruogai buvo parašęs tokį laišką: „Na, kad tu - ir ne tik tu, spėju, ir Vanda - likai po įspūdžiu, kad aš išvažiavau „piktas“, tai tikrai „velnias“ - tik ne tu, o aš, kad savo statistiškai akamonišku ūpu tokį įspūdį palikau. Bet piktas tada tikrai aš nebuvo - ir ant ko aš būčiau galėjęs pykti? A? O parvažiaves Naujų metų belaukdamas punčo prisigėriau ir per daug pompoškų privalgiau - tai paskui sirgau. O dabar dirbu. Be to, aš taip pat turiu kaimynių - ne daug, bet dvi, o blogiausia, kad visai neblogas. Tuo tarpu bėgti dar nemanau. O Užgavėnės šiemet bus, rodos, semestru pasibaigus. Bet aš nežinau, galimas daiktas, kad man reikės į Lietuvą, į tėviškę, tam laikui važiuoti. Jei ne - būsiu čia ligi Velykų. O tu? A“ (Albino Rimkos atvirlaiškis Baliui Sruogai, iš Frankfurto prie Maino - į Miuncheną, iki 1922-01-11, l. 1v, in: *BVSNM, 580, BVSNM ER2 4620*).
- [3] Sruoga sektas Bavarijos policijos dėl to, kad spekuliantai, gyvenę tame pačiame Seglo pensione Miunchene, įvėlė jį į kelias nelegalaus verslo istorijas. Būdamas naivus ir lengvatikis, Sruoga paskolino 2000 markių kaimynui Zimmermanui, kuris anksčiau jam taip pat padėjo finansiškai. Vėliau, jo prašomas, parašė keletą laiškų į Kauną klausdamas, „ar neturi kas smulkių daiktų parduoti“. Gavęs atsakymą ir susektas, buvo apkaltintas briliantų prekyba, jo bute padaryta krata, areštuoti laiškai (Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno - į Berlyną, 1922-07-13, in: LITI BR, f. 53, b. 475, l. 1r-v).

[4] Toliau Balio Sruogos laiškuose Vandai Daugirdaitei aprašyta „kvaila istorija“, nutikusi Sruogai, gyvenusiam Miunchene, Seglo pensione. Ten ji išžiūrėjo kaimynė vokiečių, turėjusi savo vyrą, bet su juo nesugyvenusi. Ji norėjo atkreipti Sruogos dėmesį dovanomis ir dėmesiu (nuolat pas ją vaikščiojo, slaugė sergant, patarnavo, atnešdavo valgį, vaistų). Sruoga atvirai pasakė, kad, atsidėkodamas už rūpestį, negalėtų jos pamilti. Sruoga net sugebėjo ją sutaikyti su vyru (plačiau žr. Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno – į Berlyną, 1922-02-01, in: *LLTI BR*, f. 53, b. 464, l. 1r.; Balio Sruogos laiškas Vandai Daugirdaitei, iš Miuncheno – į Berlyną, 1922-02-04, in: *LLTI BR*, f. 53, b. 466, l. 2r.).